

## AVANÇAMENT EDITORIAL

# Me'n recordo

JOE BRAINARD

**R**ecordo ciutats buides. Finestres tenyides de verd. I senyals de neó que s'apagaven.

Recordo (diria) un bus amb les finestres tenyides de lila.

Recordo tricicles bolcats a la gespa dels jardins. Matolls esfèrics. I famílies senceres d'aneguets de plàstic.

Recordo indicis d'activitat nocturna en finestres ataronjades.

Recordo vaquetes.

Recordo que a cada bus sempre hi viatjava un soldat.

Recordo esglesioles, modernes i lletges.

Recordo que mai no aconseguia recordar com s'obrien les portes dels lavabos als busos.

Recordo dònuts i cafè. Tamborets. Preus enganxats al damunt. I gent trista.

Recordo haver-me plantejat si el paio que seia davant meu era marica.

Recordo taques iridescents de greix a l'asfalt després de la pluja.

Recordo anar despullant (mentalment) la gent que trobava pel carrer.

Recordo una vorera vermella a Tulsa que feia pampallugues.

Recordo que em va caure una merda d'ocell al cap, dues vegades.

Recordo l'excitació que provoca entreveure una persona despullada a través d'una finestra, encara que en realitat no vegis res.

Recordo la cançó «Autumn Leaves».

Recordo una noia alemanya molt guapa que simplement no feia bona olor.

Recordo que els esquimals fan petons amb el nas. (?)

Recordo que els únics amics dels pares que tenien piscina també tenien una funerària.

Recordo les bugaderies de nit, buides i il·luminades.

Recordo una llibreria-papereria catòlica tan neta que pràcticament no hi podies comprar res.

Recordo remoure els caramels dins de les capses perquè semblés que no en faltaven tants.

Recordo unes sabates bicolors, blanques i marrons, amb uns foradets decoratius.

Recordo aquelles reunions socials interminables de les quals costa molt poder marxar.

Recordo els cocodrils i les arenes movedisses a les pel·lis d'exploradors. (Cagat de por.)

Recordo haver obert pots que ningú més no era capaç d'obrir.

Recordo el gelat casolà que fèiem.

Recordo que m'agradaven més els gelats comprats.

Recordo els aparadors del magatzem de productes mèdics.

Recordo les llegendes sobre la composició de les salsitxes.

Recordo els barrets a la Davy Crockett. I tota la resta de coses a l'estil Davy Crockett.

Recordo que em costava d'entendre per què no queia la gent que vivia a l'altra banda del món.

Recordo haver-me preguntat com era que Jesús tenia el poder de curar malalts i no havia curat tots els malalts del món.

Recordo alguna altra pregunta: per què Déu no fa servir els seus poders per aturar les guerres i eliminar la poliomielitis? I coses així.

Recordo «Love me tender».

Recordo haver intentat copsar la magnitud real del món.

Recordo haver intentat esbrinar de què va tot. (La vida.)

Recordo que caçava marietes, les guardava en un pot amb la tapa foradada i l'endemà les deixava anar.

Recordo que feia tirallongues de trèvols florits. Recordo un retrat que Whistler va fer d'Isabella Gardner. El vaig veure a Boston.

Recordo la meua primera exposició individual, a Tulsa, amb retrats infantils d'època fets amb pinzell i tinta. Les imatges eren tan complexes i refinades que ningú no s'acabava de creure que les fes amb pinzell. Però era veritat.

Recordo que vaig guanyar un premi Peter Pan de Pinta-i-acoloreix. Consistia en un passi per anar gratis al cinema durant un any.

Recordo la Bunny Van Valkenburg. El seu nassarró petit. El remolí un pèl baix. I les dents de conill. Va ser la meua nòvia durant uns quants anys, quan érem criatures. Després, a l'institut, estava boníssima.

Recordo la mare de la Bunny Van Valkenburg. Es deia Betty. Era baixeta, rabassuda i efervescent. Portava arracades enormes. Una vegada va empaperar el terra de la cuina amb paper pintat. De paret. I després el va envernissar.

Recordo el pare de la Bunny Van Valkenburg. Li dèiem Doc. Era el nostre metge de capçalera. Recordo que va explicar la història d'un pacient seu que s'havia empassat una herba verinosa. L'home va passar una picassor horrible, però es va curar molt de pressa perquè no s'ho podia gratar.

Recordo que els Van Valkenburg tenien més diners que nosaltres.

Recordo que a l'escola primària es va posar de moda lligar-se un mirall a la sabata i passar dissimuladament el peu entre les cames de les noies mentre hi parlaves. D'altres nois ho feien. Jo no.

Recordo que feia túnels i ciutats al tros de síndria mentre me'l menjava.

Recordo que la història de Jane Froman era molt trista.

Recordo el George Evelyn, que tenia la cara vermella i blanca per culpa d'una explosió. I la seva dona Jane, que

sovint anava de verd i reia molt sorollosament. Recordo que el seu únic fill, el George petit, tenia la meua edat. Era gras i molt salvatge. Però he sentit a dir que es va casar, s'ha moderat i ara és un membre actiu de l'església.

Recordo la primera vegada que vaig veure Elvis Presley. Va ser al show d'Ed Sullivan.

Recordo la cançó «Blue Suede Shoes». I també tenir un parell de sabates blaves de pell girada.

Recordo les faldilles decorades amb gossets marilyn de feltre. En algun cas amb collarets de pedreria i tot.

Recordo els préssecs de llauna d'un color taronja brillant.

Recordo els obridors d'ampolla decorats amb pedreria.

Recordo l'amazona de la fira. No ho semblava.

Recordo les baralles de coixins.

Recordo haver quedat sorprès pels grocs i vermells tan autèntics de la tardor.

Recordo les cadenes de cartes.

Recordo els colls de Peter Pan.

Recordo el vesc.

Recordo Judy Garland a *Meet me in St. Louis*, quan canta «Have yourself a Merry Little Christmas» (tan i tan trista).

Recordo les sabates vermelles de Judy Garland a *El màgic d'Oz*.

Recordo els llums dels arbres de Nadal reflectits al sostre.

Recordo les felicitacions de Nadal que ens envia-va gent a qui els pares havien oblidat felicitar.

Recordo els Miller, que vivien a la casa del costat. La senyora Miller era ameríndia i el senyor Miller

Col·lecció de Ron i Patricia Padgett



radioaficionat. Tenien cinc fills i una casa molt petita. El pati sempre estava ple d'andròmines. I l'interior de la casa també. Una taula de ping-pong enorme ocupava tota la sala d'estar.

Recordo que em tocava treure les escombraries.

Recordo el cinema Ritz. Estava ple d'estàtues i el sostre era com un cel estelat, amb pampallugues i tot.

Recordo el paper de cera.

Recordo les prestatgeries de dos quadrats sobreposats. L'un per sobre de l'altre.

Recordo les figuretes japoneses de ballarines amb tutús que semblaven de veritat.

Recordo les camises de batalla (i de batista). I les sabetilles atrotinades de tennis sense mitjons.

Recordo les fustes amb gravats divertits de metges.

Recordo la «Zona T» dels anuncis de cigarrets Camel (T de *taste* i de *throat* que és com dir G de *gust* i de *gola*).

Recordo els aparells de ràdio enormes de color marró.

Recordo decantadors italians d'un vidre color carn.

Recordo la roba de malla.

Recordo prestatgeries d'obra combinades amb fusta.

Recordo els bongos.

Recordo les ampolles de vi coronades per espelmes.

Recordo una paret d'obra vista i les altres tres blanques.

Recordo la primera vegada que vaig veure el mar. Hi vaig entrar d'un salt. Em va arrossegar avall i després em va escopir enfora.

Recordo que, quan vaig anar a Europa, em va decebre no *sentir-me* gens diferent.

Recordo la primera vegada que vaig anar a Nova York, amb el Ron Padgett. Vam agafar un taxi i li vam dir que ens portés al Village. El taxista va dir: «On?» I nosaltres: «Al Village». I ell: «Ja, però on del Village exactament?» I nosaltres: «A qualsevol lloc». Ens va deixar a la cruïlla de la Sisena Avinguda amb el carrer Vuit. Jo estava molt decebut. Em pensava que el Village seria una petita vila. Més o menys com la meva idea d'Europa.

Recordo que quan m'untava amb oli bronzejador el cel s'ennuolava.

Recordo la cara de Dorothy Kilgallen.

Recordo els pantalons de torero.

Recordo un conjunt blau cel de jerseiet i faldilla que portava sempre la Suzy Barnes. Li interessava la ciència. Tenia les parets folrades de cartonets publicitaris retallats de les caps de llumins, penjats amb fils. També col·leccionava segells. Els seus pares passaven tots dos del metre vuitanta. Pertanyien a un club per a gent alta, de més de metre vuitanta.

Recordo que no només feia servir les palles per beure.

Recordo una gelateria de Tulsa que venia una cosa anomenada el sopar del porc. Era com un gran banana split servit en un recipient de fusta que imitava l'abeurador dels porcs. Si aconseguies acabar-te'l et donaven un certificat conforme t'havies menjat el sopar del porc.

Recordo que totes les coses que hauria d'haver dit em venien al cap quan la gent ja havia marxat.

Recordo que el rock and roll era tan lliure i sexi que et feria perquè et feia adonar que tu no ho eres.

Recordo la Royla Cochran. Viva en un àtic i feia figures amb cera de gent molt alta i prima. Estava casada amb un poeta que només tenia un braç. Quan es va quedar vídua sempre deia que el seu marit havia mort d'un dolor al braç que li mancava.

Recordo que m'agradava menjar sol als restaurants per una mena de plaer pervers en el qual ara mateix prefereixo no pensar. (Perquè encara el practico.)

Recordo la primera escala mecànica que hi va haver a Tulsa. En un banc. Recordo haver-hi pujat amunt i avall. I avall i amunt. ■



JOE BRAINARD

**Me'n recordo**

Traducció de Màrius Serra.

Barcelona: L'Avenç, 2010, 184 pp., 18 €

